

ΜΕ ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ. Κυβερνητικός συνδικαλισμός και Ταμείο. Αποκαλύψεις και Προτάσεις για το Ταμείο, και κυρίως για τα κλαδικά μας αιτήματα και τις κινητοποιήσεις!
Σύντομα στην οθόνη σας.
Του Χρήστου Καϋμενάκη, μέλους του ΔΣ της ΟΔΥΕ

Αθήνα, Κυριακή 1 Δεκεμβρίου 2019.

Συναδέλφισσα, Συνάδελφε,

Αφού κατάντησαν στο σημείο να καταφεύγουν στον αποκλεισμό και τη ...λογοκρισία για να φιμώσουν κάθε ανεξάρτητη, διάφανη, έντιμη και αγωνιστική φωνή!
 Αφού κατάντησαν στο σημείο να καταφεύγουν σε συνεχή στοχοποίηση με συκοφαντίες, αναμόχλευση, παραπληροφόρηση και απειλές!!!

Αφού κατάντησαν έτσι..., και δεν μπορούμε πλέον να μιλήσουμε για κλαδικά αιτήματα και κινητοποιήσεις ούτε καν στην Πανελλήνια Συνδιάσκεψη, και αφού συνωμοτούν και καταφεύγουν στον αποκλεισμό μου και στην αντιδημοκρατική και αντικαταστατική στέρηση θεσμικών, ατομικών και παραταξιακών δικαιωμάτων μου, δεν υπάρχει πια άλλο μέσο παρά μόνο το διαδίκτυο για να διατυπώσω τις απόψεις, τις προτάσεις και τα στοιχεία που έχω για μια σειρά ζητήματα, και να ενημερωθούν οι 6.000 δικαστικοί υπάλληλοι της Χώρας.

Η ευθύνη για την καταιγίδα που δημιουργήσαν και το σκληρό συνδικαλιστικό ροκ που έρχεται, βαρύνει τους ίδιους...

Η ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΟΣΑ ΘΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ (με ονόματα και διευθύνσεις, για το Ταμείο και τον Κυβερνητικό Συνδικαλισμό) ΘΑ ΒΑΡΑΙΝΕΙ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ 7 ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΥΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΔΥΑ.

ΓΙΑ ΟΣΑ ΔΙΕΠΡΑΞΑΝ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΟΔΥΕ, ΤΩΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΕΜΕΝΑ, ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΔΣ ΟΔΥΕ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΩΝ 66 ΣΥΛΛΟΓΩΝ.

Πριν την καταιγίδα, παραθέτω ένα κείμενο που το δανείστηκα από τον τοίχο μου και την Ομάδα επικοινωνίας Δικαστικών Υπαλλήλων που το είχα δημοσιεύσει πριν 2 χρόνια, την 4η Νοεμβρίου 2017)

Λένε...

Μα θα το πω μ' ένα ποίημα, π.χ. του Νίκου Καββαδία,

εδώ, πιο κάτω, το "ΜΑΡΑΜΠΟΥ"

Και με μια δική μου στιχουργικής μορφής αφιέρωση - πρόλογο:

Αν σου αρέσει το ταξίδι.

Αν είσαι κι εσύ της Φυγής, όπως ήταν ο Καββαδίας,
και όχι του Προορισμού.

Αν ψάχνεις και βρίσκεις πότε πότε

το ...χρυσάφι και τον ...παράδεισο,

ακόμα και στα ...σκουπίδια της ζωής, του συνδικαλισμού...

Αν δεν είσαι ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ, ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, ΑΠΟΛΥΤΟΣ ή ΔΗΘΕΝ.

Αν δεν πιστεύεις πως είσαι Πάντα στην Πρωτοπορία ή έχεις Πάντα Δίκιο και πως τα Ξέρεις όλα.

Αν ζεις ρουφώντας τη στιγμή και τη ζωή απ' το μεδούλι...

Αν ερευνάς, μελετάς και ύστερα πιστεύεις ή αμφισβητείς!

Αν ανήκεις σε κείνους που γνωρίζουν πως:

- εκείνος που έπλυνε τα χέρια του, είναι πιο καθαρός από εκείνον που δεν τα λέρωσε

ποτέ!

- εκείνος που σηκώθηκε, είναι πιο δυνατός από εκείνον που δεν έπεσε ποτέ (χαμηλά)!
Αν είσαι απλός άνθρωπος και σου αρέσει να κάνεις παρέα με ανθρώπους που ζουν κι επικοινωνούν με όλα τα εκφραστικά μέσα, όλες τις αισθήσεις, με συναίσθημα, ενσυναίσθηση, μυαλό - που 'χουν δηλαδή συναισθηματική λογική.

Αν η εξουσία και η συντήρηση σε θεωρούν "τρελό" και αιώνια έφηβο...,

Αν οργίζεσαι όταν ΒΙΑΖΟΥΝ το ΣΩΜΑ, την ψυχή, το πνεύμα και τη λογική των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών, συλλογικών και ατομικών δικαιωμάτων και

συναίσθημάτων σου, και εκείνη την ώρα σου 'ρχεται να ουρλιάξεις και να κατασπαράξεις σαν μικρό παιδί τους βιαστές σου, αδιαφορώντας αν καταστρέφεις την εικόνα και την υστεροφημία σου,

Αν..., Αν..., Αν...

Ε, τότε, σου το αφιερώνω, βρε φίλε/φίλη αναγνώστη/αναγνώστρια!

Αθήνα, 4 Νοεμβρίου 2017, επεξεργασμένο και επικαιροποιημένο το Σάββατο 30

Νοεμβρίου 2019, μετά την Πανελλήνια Συνδιάσκεψη των 66 Συλλόγων της ΟΔΥΕ στην Αθήνα.

Χρήστος Καϊμενάκης, μέλος του ΔΣ της ΟΔΥΕ.

.....
Ας μιλήσει ο Νίκος Καββαδίας.

Ποιητική συλλογή Μαραμπού (1933)

1. ΜΑΡΑΜΠΟΥ

Λένε για μένα οι ναυτικοί που εζήσαμε μαζί
πως είμαι κακοτράχαλο τομάρι διεστραμμένο,
πως τις γυναίκες μ' ένα τρόπον ύπουλο μισώ
κι ότι μ' αυτές να κοιμηθώ ποτέ μου δεν πηγαίνω.

Ακόμα, λένε πως τραβώ χασίσι και κοκό,
πως κάποιο πάθος με κρατεί φριχτό και σιχαμένο,
κι ολόκληρο έχω το κορμί με ζωγραφιές αισχρές,
σιχαμερά παράξενες, βαθιά στιγματισμένο.

Ακόμα, λένε πράματα φριχτά πάρα πολύ,
που είν' όμως ψέματα χοντρά και κατασκευασμένα,
κι αυτό που εστοίχισε σε με πληγές θανατερές
κανείς δεν το 'μαθε, γιατί δεν το 'πα σε κανένα.

Μ' απόψε, τώρα που έπεσεν η τροπική βραδιά,
και φεύγουν προς τα δυτικά των Μαραμπού τα σμήνη,
κάτι με σπρώχνει επίμονα να γράψω στο χαρτί,
εκείνο, που παντοτινή κρυφή πληγή μου εγίνη.

'Ημουνα τότε δόκιμος σ' ένα λαμπρό ποστάλ
και ταξιδεύαμε Αίγυπτο γραμμή Νότιο Γαλλία.
Τότε τη γνώρισα - σαν άνθος έμοιαζε αλπικό -
και μια στενή μας έδεσεν αδελφική φιλία.

Αριστοκρατική, λεπτή και μελαγχολική,
κόρη ενός πλούσιου Αιγύπτιου όπου 'χε αυτοκτονήσει,
ταξίδευε τη λύπη της σε χώρες μακρινές,
μήπως εκεί γινότανε να τηνε λησμονήσει.

Πάντα σχεδόν της Μπασκιρτσέφ κρατούσε το Ζουρνάλ,
και την Αγία της Άβιλας παράφορα αγαπούσε,

συχνά στίχους απάγγελνε θλιμμένους γαλλικούς,
κι ώρες πολλές προς τη γαλάζιαν έκταση εκοιτούσε.

Κι εγώ, που μόνον εταιρών εγνώριζα κορμιά,
κι είχα μian άβουλη ψυχή δαρμένη απ' τα πελάη,
μπροστά της εξανάβρισκα την παιδική χαρά
και, σαν προφήτη, εκστατικός την άκουα να μιλάει.

Ένα μικρό της πέρασα σταυρό απ' το λαιμό
κι εκείνη ένα μου χάρισε μεγάλο πορτοφόλι
κι ήμουν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος της γης,
όταν εφθάσαμε σ' αυτήν που θα 'φευγε, την πόλη.

Την εσκεφτόμουνα πολλές φορές στα φορτηγά,
ως ένα παραστάτη μου κι άγγελο φύλακά μου,
και μια φωτογραφία της στην πλώρη ήταν για με
όαση, που ένας συναντά μες στην καρδιά της Άμμου.

Νομίζω πως θε να 'πρεπε να σταματήσω εδώ.
Τρέμει το χέρι μου, ο θερμός αέρας με φλογίζει.
Κάτι άνθη εξαισία του ποταμού βρωμούν,
κι ένα βλακώδες Μαραμπού παράμερα γρυλίζει.

Θα προχωρήσω!...ΜΙΑ βραδιά σε πόρτο ξενικό
είχα μεθύσει τρομερά με ουίσκυ, τζιν και μπύρα,
και κατά τα μεσάνυχτα, τρικλίζοντας βαριά,
το δρόμο προς τα βρωμερά, χαμένα σπίτια επήρα.

Αισχρές γυναίκες τράβαγαν εκεί τους ναυτικούς,
κάποια μ' άρπαξ' απότομα, γελώντας, το καπέλο
(παλιά συνήθεια γαλλική του δρόμου των πορνών)
κι εγώ την ακολούθησα σχεδόν χωρίς να θέλω.

Μια κάμαρα στενή, μικρή, σαν όλες βρωμερή,
οι ασβέστες απ' τους τοίχους της επέφτανε κομμάτια,
κι αυτή ράκος ανθρώπινο που emίλαγε βραχνά,
με σκοτεινά, παράξενα, δαιμονισμένα μάτια.

Της είπα κι έσβησε το φως. Επέσαμε μαζί.
Τα δάχτυλά μου καθρά μέτρασαν τα κόκαλά της.
Βρωμούσε αφέντι. Εξύπνησα, ως λένε οι ποιητές,
"μόλις εσκόρπιζεν η αυγή τα ροδοπέταλά της".

Όταν την είδα και στο φως τ' αχνό το πρωινό,
μου φάνηκε λυπητερή, μα κολασμένη τόσο,
που μ' ένα δέος αλλόκοτο, σα να 'χα φοβηθεί,
το πορτοφόλι μου έβγαλα γοργά να την πληρώσω.

Δώδεκα φράγκα γαλλικά...Μα έβγαλε μια φωνή,
κι είδα μια emένα να κοιτά με μάτι αγριεμένο,
και μια το πορτοφόλι μου...Μ' απόμεινα κι εγώ
ένα σταυρόν απάνω της σαν είδα κρεμασμένο.

Ξεχνώντας το καπέλο μου βγήκα σαν τον τρελό,
σαν τον τρελό που αδιάκοπα τρικλίζει και χαζεύει,

φέρνοντας μέσα στο αίμα μου μια αρρώστια τρομερή,
που ακόμα βασανιστικά το σώμα μου παιδεύει.

Λένε για μένα οι ναυτικοί που εκάμαμε μαζί
πως χρόνια τώρα με γυναίκα εγώ δεν έχω πέσει,
πως είμαι παλιοτόμαρο και πως τραβάω κοκό.
Μ' αν ήξεραν οι δύστυχοι, θα μ' είχαν συγχωρέσει...

Το χέρι τρέμει...Ο πυρετός...Ξεχάστηκα πολύ,
ασάλευτο ένα Μαραμπού στην όχθη να κοιτάζω.
Κι έτσι καθώς επίμονα κι εκείνο με κοιτά,
νομίζω πως στη μοναξιά και στη βλακεία του μοιάζω...